

LA

Redacció: Elvira Iñigo, Enriqueta Bosch, Júlia Ciment, Maria López, Marisa Ubedá, Mercè Teodoro, Neus Sanfèlix, Paqui Juan, Pepa i Salma Garcia, i Xaro Górriz.

Disseny: Neus Sanfèlix

Edita: Plaerdemavida Associació Feminista. Quart, 13, 6a. 46001 València

Dipòsit Legal: V-958-1995
 Imprimeix: Gráficas Ronda, S.L.
 Paper Ecològic

3	LES IMATGES	De cine
4	OPINIÓ	Meditacions europees. Marta Pessarrodona
9	EN CLAU DE FA	Lobby Story a Pekín. Maria López i Neus Sanfèlix
13	INSTANTÀNIES	Declaració dels drets de la dona i de la ciutadana. Olympe de Gouges
16	SOLIDARITAT	La vesprada d'una dona a l'Havana del 95. Nilda Blanco
22	DOSSIER:	CENTENARI DEL CINEMA
23		Ara fa cent anys. Anna Solà i Marta Selva
27		L'angoixa dels gèneres en la societat i el cinema russos dels anys 60 als 90. Lynne Atwood
37		El cinema a Alemanya a partir dels anys 60. Helma Sanders-Brahms
40		La pràctica en el cinema feminista a Mèxic. M. Eugenia Tamés i Beatriz Mira
44		La (in)diferència del cinema de Pilar Miró. Begonya Siles
48		Festivals de cinema de dones. Nina Parrón
52		Primera fascinació. Pilar Alfonso
53		Dones darrere la càmera. Marta Selva i Anna Solà
57		Des de dins. Anna Llauredó, Julia Juaniz, Verónica Font i Núria Roldós
61		A propòsit del talent i les esperes. Entrevista a Rosa Vergès. Pilar Alfonso
65		Guió
66	ZIG-ZAG	
67	SUBSCRIPCIONS	
68	PUBLICITAT	
69	GELEA	Una revisió del moviment de dones: temes d'interès per al futur. Nighat Said Khan
74	MNEMOSINE	Tocant el la. Anna Domènec
76		Pròleg recomana
77		Dona i Salut

Han col·laborat en aquest número:
 Festival de Cine realitzado por mujeres de Madrid.
 Mostra Internacional de Films de Dones de Barcelona.
 Conselleria de Cultura de la Generalitat Valenciana.
 Ens han cedit imatges per a la seua reproducció:
 Festival International de Films de Femmes de Créteil.
 Cartellera Turia
 Minicines Albatros
 Filmoteca Valenciana

Cartell d'Alice Guy, Festival de Créteil

Alice Guy

(1873 - 1968)

PROGRAMME

- Qui est Alice Guy de Nicole Lise Bernheim** 1975 - 14mn
- Sage Femme de première classe** 1902 - 4mn
- L'enfant de la barricade** 1907 - 4mn
- La vie du Christ** 1906 - 30 mn
- Madame a des envies** 1907 - 5 mn
- Alice Guy tournant une phonoscène** 1906 - 4 mn
- Mayol chante "Questions Indiscrètes"** 4mn
- Elval chante "Chemineau, chemine !"** 4 mn
- Mercadier chante "l'Amant de la lune"** 4mn
- Dranem chante "le vrai Jiu Jitsu"** 4mn

PREMIÈRE RÉALISATRICE FRANÇAISE

Secrétaire de Léon Gaumont à l'aube du cinéma, Alice Guy est la première femme cinéaste de l'histoire. Entre "La Fée aux choux", son premier court métrage (1895) et "Tarnished Reputations", son dernier long métrage (1959) elle réalisa, en France d'abord, puis, devenue Alice Guy-Bloch, aux Etats-Unis, près de 800 films. Figure emblématique d'une époque pionnière, où se mêlaient passion, naïveté et professionnalisme, longtemps oubliée par les histoires du cinéma, elle la trouve que récemment la reconnaissance est elle méritée.

Alice Guy, initially Léon Gaumont's secretary, was the first woman director in the history of cinema. Between her first short film *La Fée aux choux* (The Cabbage Fairy, 1895) and her last full length feature *Tarnished Reputations* (1959) she directed nearly 800 films, first in France and then in the US, under the name of Alice Guy-Bloch. Symbol of a pioneering period characterized by passion, simplicity and professionalism, she was for a long time ignored by film history. She has recently found the recognition she deserves.

FILMS DE FEMMES
 IFF
 CNC
 FIF

Les 143 imatges que LA presenta en aquesta ocasió són un catàleg, conscientment incomplet, d'un centenari que ens han contat moltes vegades si bé sempre d'una altra manera. Amb uns altres títols, amb uns altres noms, amb imatges diferents. Més que no d'una llista a l'ús de memorables, es tracta d'un mostrar de les nostres inquietuds i curiositats que recorre, una a una i per ordre cronològic -d'acord amb la primera realització de cada directora- les deu dècades. Ens acosta a les més diverses filmografies, de prop i de lluny. I vol fer visibles, si més no per mitjà d'una imatge, centenars d'històries invisibles. ■

amb la imatge, el so directe, els efectes, ambients i la música, és de veritat una cosa màgica.

Després d'estar tres o quatre mesos de la teua vida dedicada a una pel·lícula, canviant plans de lloc, mesures de plans, seqüències senceres, treballant el so, queda al final un treball del qual et pots sentir satisfeta la majoria de les vegades. Aquestes vegades estimes les pel·lícules i aquestes vegades també has tingut un bon enteniment amb els directors. Enteniment que és imprescindible per aconseguir un treball creatiu i satisfactori.

Parla Verònica Font, Tècnica de so

La meua visió del cinema és com la d'una orquestra. Una tasca d'equip on cada instrument té un paper indispensable i no se'n pot prescindir. Un error, per petit que siga, pot afectar el producte final. Poder tenir un bon coneixement de tots els instruments que formen aquesta orquestra metafòrica és una cosa que sempre m'ha resultat atractiva. Vaig estudiar imatge i so, i com a primera introducció al medi de l'audiovisual va ser molt positiu. Tot i que al meu parer vaig rebre millor formació d'imatge que de so, vaig tenir l'oportunitat d'entrar a treballar en un estudi de sonorització i doblatge com a tècnica de so. Com a dada anecdòtica, sembla que vaig ser la primera tècnica en estudis de sonorització i doblatge de Catalunya.

Sis anys com a tècnica m'han servit per conèixer el so en la fase de postproducció. El doblatge en si no ha de ser creatiu, però dintre les limitacions en què estàs obligada a treballar, aprens a controlar la tècnica. És en el camp de la publicitat o de qualsevol producció que arriba verge a l'estudi per ser sonoritzada, on realment el valor del treball del tècnic, sempre d'acord amb la direcció o la realització, assoleix el nivell que ja ha aconseguit la composició de l'enquadrament, la fotografia, el muntatge, etc. Tot va prenent forma i adquirint un sentit, els plans semblen més curts; els personatges, si n'hi ha, tenen alguna cosa a dir, els llocs cobren vida i el vestuari i l'atrezzo parlen.

El treball a l'estudi amb so directe és per regla general molt menor, si és un bon so directe, però no menys apassionant ja que la frescor i naturalitat del resultat final és molt gratificant.

En la meua curta experiència com a tècnica de so directe en curtmetratge i documental, puc dir que igual que l'operador o el director de fotografia, dur a terme el registre directe et permet gaudir de cada pla, de cada enquadrament, de cada interpretació des de primera fila. És a dir, viure tot el rodatge des de prop; encara que de vegades siga dur, és una manera d'aprendre del treball dels teus companys i d'aconseguir així també un millor resultat del teu treball.

Parla Núria Roldós, Directora de fotografia

El cinema ja el van inventar, i si hem de dir veritat el que és essencialment el cinema poc ha canviat, però sí que ha canviat molt la manera com s'hi treballa, les tècniques de l'àudio-visual aplicades al cinema, els mitjans de què es disposa, el que vol el públic, i un llarg etc.; sobretot ha canviat l'aspecte social del tema, i potser per aquí m'agradaria començar a explicar la meua experiència. Normalment els equips de rodatge eren principalment formats per homes i només en llocs com sastreria, maquillatge i perruqueria s'hi podien veure dones, en l'equip de càmera era encara més impensable trobar-hi dones; afortunadament tot això ha canviat molt des de ja fa bastant temps, no però sense lluitar i emportar-se alguns disgusts.

En els meus principis, a Madrid crec que hi havia alguna dona treballant en càmera, el cas és que a Barcelona tot venia una mica de nou, i